

Клеаріста

Шарль Леконт де Ліль

То Клеаріста йде у хвилюванні нив;
Блакить очей горить із-під дугастих брів,
Вузьке чоло її пов'язкою вповите;
На шиї молодій важка лежить коса,
І в ній пишаються: мілетських рож краса
І братків синьоокі квіти.

Ген, полумінь Зорі далекий обрій змив;
І тріпотіння крил, і жайворонків спів
Із посвистом дрозда у дальнє небо лине;
Зайці, прокинувшись у золотих житах,
Росу обтрушують — і по тугих стеблах
Тремтять і будяться перлини.

Під небом молодим від чого світло б'є —
Чи від Зорі, що з хвиль запінених встає,
Чи з усміху й очей краси-сіціліянки?
Хто знає? Може, вас стрясає, як росу,
Світило чарівне: і сяйво, і красу,
І щастя молоді світанки?

Бо там з отарою, на гострому шпилі,
Гіблейський став пастух і бачить, як у млі
Кохані обриси рожевий день обводить.
Він каже — Ніч була і от світає день!
І краще від Зорі, лункіше од пісень
В душі у нього сонце сходить.

Перекладач: Микола Зеров